

CHƯƠNG II

SAU một tuần lễ bày tỏ tình cảm và toan tính về hạnh phúc, anh Collins được gọi trở về vào ngày Chủ Nhật. Tuy nhiên, nỗi buồn chia tay lần này có thể được xoa dịu về phần anh qua những chuẩn bị cho việc đón tiếp cô dâu. Anh có lý do để hy vọng rằng, sau khi anh trở lại Hertfordshire lần kế, họ sẽ định ngày để làm anh trở thành người thanh niên hạnh phúc nhất trần đời. Anh già từ các người thân của anh ở Longbourn với cùng lời lẽ trang trọng như kỳ trước: anh chúc các cô em họ xinh tươi được sức khỏe và hạnh phúc, và hứa với ông bố sẽ gửi một thư cảm ơn.

Vào ngày kế Thứ Hai, bà Bennet vui mừng đón tiếp em trai và bà vợ của ông đến lưu lại Longbourn vào dịp Giáng Sinh. Ông Gardiner là người nhạy cảm, nho nhã, vượt hẳn bà chị về tư cách cũng như học vấn. Các phụ nữ nhà Netherfield có thể sẽ khó tin rằng một người sinh sống bằng thương mại và cư ngụ gần những nhà kho lại có trình độ và phong thái để

chịu đến thế. Bà Gardiner, nhỏ hơn bà Bennet và bà Philips vài tuổi, là một phụ nữ dễ thương, thông minh, thanh lịch, tất cả các cô cháu nhà Longbourn thương mến bà nhất. Giữa hai bà chị và bà Gardiner có tình thương mến rất đặc biệt. Họ thường đến ở với bà trong thành phố.

Việc đầu tiên bà Gardiner làm khi đến nơi là phân phát những món quà và mô tả những kiểu trang phục mới. Xong xuôi, bà không còn gì nhiều để làm; đến phiên bà lắng nghe. Bà Bennet có nhiều điều để than vãn. Tất cả đã bị đối xử tàn tệ kể từ lần trước chị em gặp nhau. Hai cô con gái đã đi gần đến hôn nhân, rồi sau cùng không được gì cả. Bà Bennet tiếp tục:

- Chị không đổ lỗi cho Jane, vì Jane đã lấy được anh Bingley nếu có thể. Nhưng, Lizzy! Ôi! Em ơi! thật khổ tâm mà nghĩ rằng bây giờ đáng lẽ nó đã làm vợ anh Collins, nếu nó không ngang bướng. Anh ấy đã cầu hôn với nó ngay trong phòng này, nhưng nó đã từ chối. Hậu quả là Phu nhân Lucas sẽ có đứa con gái đi lấy chồng trước con gái chị, và sự sản Longbourn sẽ tiếp tục được thừa kế theo thứ tự như xưa. Nhà Lucas thật ra là những người rất tinh ranh, em ạ. Họ muốn chiếm lấy mọi thứ cho bằng được. Chị lấy làm tiếc phải nói về họ như thế, nhưng đúng như vậy. Việc này làm chị rất lo lắng và khó ở, bị ngáng trở như thế ngay trong gia đình mình, và có lẽ giống chị

nghe đến họ trước tiên. Tuy nhiên, em đến ngay vào lúc này giúp an ủi nhiều lắm, chị rất vui được nghe ý kiến của em.

Qua thư từ của Jane và Elizabeth, bà Gardiner đã biết sơ qua vụ việc. Bà chỉ trả lời qua loa, rồi vì lòng trắc ẩn đối với các cô cháu gái, bà lái câu chuyện sang hướng khác.

Khi một mình ngồi với Elizabeth, bà mới bàn thêm về vấn đề. Bà nói:

- Dường như Jane đã có thể có một cuộc hôn nhân đang mong ước. Mẹ rất lấy làm buồn chuyện này không thành. Nhưng những việc như thế này là phổ biến! Một thanh niên, theo cách cháu mô tả anh Bingley, yêu một cô gái đẹp dễ dàng như thế trong vòng vài tuần, và khi có biến cố phải xa cô, quên cô một cách dễ dàng, những loại tiền hậu bất nhất như thế xảy ra rất thường.

Elizabeth nói:

- Mẹ an ủi khéo lắm, nhưng không giúp gì cho chúng cháu. Chúng cháu không khổ sở do biến cố. Việc những người thân cận can thiệp để thuyết phục một thanh niên có sự sẵn độc lập quên bằng một cô gái mà anh đã yêu mãnh liệt chỉ vài ngày trước thì không thường xảy ra.

- Nhưng cách nói "yêu mãnh liệt" thì quá nhảm, quá đáng ngờ, quá mỏng lung nên không nói được gì nhiều. Nó thường chỉ những tâm tư xuất phát từ cuộc giao tiếp trong nửa giờ đồng hồ cũng như chỉ tình yêu chân thật. Châu thử nói xem, tình yêu của anh Bingley mãnh liệt như thế nào?

- Châu chưa từng thấy một tình cảm đầy hứa hẹn như thế. Anh ấy hầu như không màng chú ý đến ai khác, hoàn toàn bị chị châu thu hút. Mỗi lần hai người gặp nhau, tình cảm của họ có vẻ cả quyết và sắc nét hơn. Tại buổi dạ vũ do anh ấy tổ chức, anh đã làm phát lòng hai hay ba cô gái trẻ vì không mời họ khiêu vũ, và chính châu đã bắt chuyện với anh hai lần nhưng anh không trả lời. Có thể nào có dấu hiệu rõ rệt hơn không? Có phải thái độ bất lịch sự là cốt lõi của tình yêu không?

- À, đúng thế! Mợ nghĩ đúng là thứ tình cảm của anh ấy. Tội nghiệp Jane! Mợ thương cho nó vì, với tính khí của nó, nó không thể người ngoài nhanh chóng. Đáng lẽ việc này nên xảy ra với châu, Lizzy; chẳng bao lâu châu đã có thể bông đùa về việc như thế. Nhưng châu có nghĩ chị châu có thể vượt qua chính mình để trở lại với chúng ta không? Có thể cần thay đổi khung cảnh, hoặc xa nhà một ít lâu cũng có ích như bất kỳ điều gì khác.

Elizabeth rất vui với lời đề nghị như thế, tin chắc chị mình sẽ ưng thuận. Bà Gardiner nói thêm:

- Mơ hy vọng chị của cháu sẽ không bị ảnh hưởng bởi những tư tưởng về anh thanh niên kia. Gia đình mơ sống trong một khu thành phố cách biệt, mọi mối quan hệ đều khác biệt, như cháu biết đấy, gia đình mơ ít khi đi ra ngoài nên hai người khó có thể gặp nhau, ngoại trừ khi anh ấy cố ý đến tìm gặp chị của cháu.

- Việc này khó xảy ra, vì anh ấy đang bị bạn anh cầm giữ, anh Darcy sẽ không còn cho phép anh ấy đến gặp Jane trong khu vực London ấy! Mơ yêu ạ, làm thế nào mơ có thể nghĩ ra việc này thế? Anh Darcy có lẽ đã nghe đến tên một nơi chốn như Phố Gracechurch, nhưng anh ta không nên nghĩ một tháng rửa tội là đủ để gột sạch mọi bợn nhơ từ con người của anh ta nếu anh đi đến đây⁽¹⁾, và theo đấy anh Bingley không bao giờ hành động mà không có anh kia.

- Thế thì càng tốt. Mơ hy vọng hai người sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau. Nhưng Jane sẽ thư từ với cô em phải không? Cô ấy sẽ không thể không đến thăm.

- Chị của cháu sẽ dứt bỏ hẳn mọi quan hệ.

(1) Elizabeth mia mai dựa theo tên Phố Gracechurch, tên tạm dịch "Giáo đường Ấn điện".

Nhưng mặc dù Elizabeth nói cả quyết về điều này, cũng như về việc anh Bingley bị cấm chân không thể đến gặp chị mình, cô vẫn quan tâm sâu sắc đến vấn đề khiến cô tin rằng không phải tất cả đều vô vọng. Cô nghĩ rất có thể tình yêu của anh sẽ sống lại, và ảnh hưởng tự nhiên trong nét quyến rũ của Jane sẽ khuất phục ảnh hưởng của những người chung quanh anh.

Jane vui vẻ chấp nhận lời mời của bà mẹ. Nhà Bingley giờ không còn vương bận tâm tư cô bằng ý nghĩ cô có thể thỉnh thoảng trải qua một buổi sáng với Caroline mà không phải gặp lại anh, vì cô này không ngụ cùng nhà với ông anh.

Nhà Gardiner lưu lại Longbourn một tuần. Với nhà Philips, nhà Lucas và các sĩ quan, không có ngày nào không diễn ra giao tiếp. Bà Bennet đã chu đáo tạo điều kiện giúp vui em trai và em dâu đến nỗi họ không có thời giờ ngồi dùng bữa với gia đình. Khi có giao tiếp trong nhà, luôn luôn có mặt các sĩ quan, trong số ấy chắc chắn có anh Wickham. Vào các dịp này, bà Gardiner để ý đến thái độ nóng hậu của Elizabeth với anh, nên bà chăm chú quan sát hai người. Bà không nghĩ họ đã yêu nhau sâu đậm, nhưng cảm thấy bất an nhìn thấy hai người rõ ràng tỏ ra triu mến với nhau. Bà quyết định sẽ nói chuyện với Elizabeth về việc này trước khi rời Hertfordshire, trình bày cho cô

hiếu cần thận trọng trong việc khích lệ mối gần bó như thế.

Đối với bà Gardiner, Wickham đã có một cách vui hường lạc thú, không liên quan gì đến các năng lực của anh. Khoảng mười năm trước, trước khi bà lấy chồng, bà đã sống một thời gian dài tại Derbyshire, quê anh Wickham. Vì thế, bà và Wickham có chung những người bạn. Mặc dù Wickham ít tới lui nơi đây sau khi cha anh Darcy qua đời năm năm trước, chính qua khả năng của anh mà bà có tin tức mới về những người quen biết cũ.

Bà Gardiner đã đến Pemberley, và biết rất rõ về tính nết ông cụ Darcy. Vì thế, đây là một đề tài để chuyện trò không mệt mỏi. Khi so sánh những gì bà còn nhớ về Derbyshire với những gì anh Wickham mô tả chi tiết, khi ca ngợi tư cách của người chủ quá cố, bà và anh đều có nguồn vui. Khi được biết về cách Darcy đối xử với anh, bà cố gắng nhớ lại đôi điều gì đây về Darcy khi còn trẻ ứng với câu chuyện anh kể, cuối cùng bà nhớ đã nghe anh Fitzwilliam Darcy nói về một cậu bé rất kiêu hãnh và có tính tình khó chịu.